

## Arrest

nr. 185 775 van 24 april 2017  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U, T.R., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Tadjiek te zijn. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn. U werd 17 jaar geleden geboren in het dorp Dahane Koro, district Doshi, provincie Baghlan. Toen u één tot anderhalf jaar oud was, verhuisde u met uw familie naar Iran omdat ze problemen hadden met de taliban. Uw vader had immers onder voormalig president Najibullah gediend en later ook tegen de taliban gevochten.*

*In Iran werkte u en op een dag werd u samen met uw vader door de autoriteiten opgepakt. Omdat jullie geen geldige verblijfsdocumenten hadden, werden jullie gedeporteerd naar Afghanistan. Jullie keerden terug naar uw geboortedorp Dahane Koro. Daar bleven jullie nog vijf à zes maanden waarna jullie omwille van de toenemende onveiligheid opnieuw besloten Afghanistan te verlaten.*

Aan de Iraans-Turkse grens verloor u uw familie en u reisde vanaf dan verder met uw neef K.E. (CG 15/31831; OV 157.450).

Op 1 november 2015 - een maand na uw vertrek - kwam u aan in België. Op 5 november diende u uw asielaanvraag in.

### **B. Motivering**

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er aangestipt te worden dat uw vrees voor vervolging dient te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit bezit, in casu Afghanistan. Dit ondanks uw zelfverklaard lang verblijf in Iran.

Op basis van uw verklaringen over de problemen die u had in Afghanistan kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde en persoonlijke vrees in de zin van Vluchtelingenconventie te moeten koesteren. De door u vermelde problemen hebben slechts betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Doshi-district (CGVS 14/09 vragen 71, 128-129). In die vijf à zes maanden dat u er zegt te hebben verbleven, zou er zich ook niets hebben voorgedaan ten aanzien van u of uw familieleden (CGVS 14/09 vraag 76). De loutere verwijzing naar een algemene situatie van veiligheid in een bepaalde regio, is onvoldoende om gewag te maken van een persoonlijk gevisieerd-zijn in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

U bent er aldus niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Op een asielzoeker rust hierbij de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Baghlan, Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er kan ernstig getwijfeld worden bij uw recent verblijf in Baghlan, Afghanistan. Zo beweert u dat u meer dan 15 jaar in Iran woonde (CGVS 14/09 vragen 39-44), terwijl u in de vragenlijst van het CGVS - opgesteld door een medewerker van DVZ op 29 februari 2015 - vertelt dat u de eerste 13 jaar (!) van uw leven doorbracht in het Doshi-district, Afghanistan. Wanneer u met deze wel zeer frappante tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt tijdens het gehoor op het CGVS, vertelt u dat u dit had gezegd omdat anderen u hiertoe hadden "aangezet". Anders zou u teruggestuurd worden naar Afghanistan (CGVS 14/09 vragen 54-56). Dit is een opmerkelijke redenering aangezien het CGVS in bepaalde

gevallen wél een beschermingsstatus toekent aan Afghanen die lange tijd of hun hele leven in Iran hebben doorgebracht. Bovendien gaf u in de vragenlijst eveneens aan dat u er het laatste anderhalf jaar ook hebt gewoond. Dit is tegenstrijdig met de bewering dat u er recentelijk slechts vijf à zes maanden zou gewoond hebben (CGVS 14/09 vragen 75, 77), waardoor u zich andermaal tegenspreekt.

Ook met betrekking tot uw vertrekdatum uit Afghanistan blijft u onduidelijk. U bent op 1 november 2015 aangekomen in België en u was ongeveer een maand onderweg. Dit betekent dat u eind september/begin oktober zou moeten vertrokken zijn uit Afghanistan. U stelt echter ook dat uw vertrek plaatsvond in de periode dat het graan geoogst wordt (CGVS 14/09 vragen 125-126). Echter, in de provincie Baghlan wordt het graan tussen 15 juni en 15 juli geoogst, wat drie tot vier maanden voor uw voorgehouden vertrek is (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Dit verschilt ook van wat u tijdens een tweede gesprek vertelt (CGVS 09/11 vragen 37-39). Daar beweert u dat u vertrok toen het koud was, nog voor het land verbouwd werd. Dit betekent dat er zowel over de tijd die u na uw geboorte in Afghanistan doorbracht, als de tijd die u doorbracht na uw deportatie, als het moment waarop u vertrok uit Afghanistan ernstige twijfels bestaan.

Bovendien kunnen er een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld worden tussen uw eerste en twee gesprek bij het CGVS (14/09 en 09/11/2016). Zo zei u aanvankelijk dat jullie, terwijl jullie in Iran zaten, in Afghanistan een klein stuk land hadden en een huis van modder dat intussen leegstond, alsook dat u in Afghanistan op het land werkte en voor de schapen zorgde. Dit terwijl u tijdens het tweede gesprek vertelt dat jullie huis vernietigd werd en dat u zich in Afghanistan bezig hield met spelen (CGVS 14/09 vragen 8-16, 67-68, 76; CGVS 09/11 vragen 20, 24, 26-31). Dat u niet consequenter kunt vertellen over de korte periode die u in Afghanistan zou hebben doorgebracht, en over uw levensomstandigheden aldaar, zorgt ervoor dat hier weinig geloof aan gehecht kan worden. Pas nadat u geconfronteerd wordt met het feit dat u eerder vertelde dat u wel wat hielp, geeft u aan dat - indien nodig - u wel een handje toestak. Dit is echter beperkter dan wat u eerder liet uitschijnen. Deze tegenstrijdigheden maken het voor het CGVS onmogelijk om een correcte inschatting van uw verblijf in Afghanistan te maken. Uw inconsistente beschrijving van wat er gebeurde in Afghanistan lijkt er eerder op te wijzen dat u er niet of nauwelijks hebt gewoond voor u naar Europa kwam.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u op het land werkte en dat u rijst verbouwde en oogstte, maar u vergist zich wel in de periode waarin rijst gezaaid en geoogst wordt (CGVS 14/09 vragen 10-12). U stelt dat u in de winter zaaide en in de zomer oogstte, terwijl er in de provincie Baghlan eigenlijk in de lente wordt gezaaid en in de herfst wordt geoogst. Dat u dit niet weet, wijst erop dat u geen rijst hielp verbouwen, mogelijks zelfs niet in Baghlan verbleef.

Alle landeninformatie waarop het CGVS zich baseert, werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk en recentelijk afkomstig te zijn uit het district Doshi gelegen in de provincie Baghlan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van (recente) herkomst in Afghanistan kan er - nog los van de andere opmerkingen die supra werden gemaakt - evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Afghanistan, Doshi, heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, u legt geen documenten neer ter staving van uw identiteit, herkomst, reisweg en/of relaas.

Voor de volledigheid merkt het CGVS op dat ook in hoofde van uw neef K.E. een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Verzoekschrift

#### 2.1.1. Middelen

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

*“Vervolgens vermeldt de bestreden beslissing de motieven om haar standpunt te staven; verzoeker kan deze motivering, die in haar geheel als niet afdoende wordt ervaren, niet aanvaarden :*

*[...]*

*Verzoeker betwist deze oppervlakkige vaststelling inzake zijn eventuele aanspraak op bescherming in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. Zo het waar is dat verzoeker nog niet persoonlijk geïnterviewd werd, en de familie besloot om opnieuw Afghanistan te verlaten, alvorens hem iets overkomen was, is deze redenering niet correct.*

*Het is immers zo dat de vraag dient gesteld te worden of verzoeker in geval van terugkeer een risico loopt op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en dit rekening houdend met zijn profiel, herkomst, leeftijd enz. Dit onderzoek wordt dus gewoon terzijde geschoven met het motief dat er hem in het verleden niets persoonlijks overkomen is. In casu kan de vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin niet gescheiden worden van de beoordeling die hieronder wordt gemaakt mbt tot de herkomst; echter, ook op dat punt schiet de motivering zeker te kort.*

*[...]*

*Verzoeker stelt vast dat dit onderdeel van de motivering slechts algemene overwegingen betreft en geen concrete argumenten bevat om zijn verklaringen als ongeloofwaardig af te doen; verzoeker onderschrijft trouwens grotendeels deze beschouwingen, doch ziet met m dat hij zelf in casu zou tekortgeschoten zijn aan de gezegde medewerkingsplicht en betwist verder dat hij ongeloofwaardige verklaringen zou afgelegd hebben ivm zijn herkomst, (zie hieronder)*

*[...]*

*Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing slechts enkele zeer beperkte en bedenkelijke argumenten aanvoert om in concreto zijn herkomst in twijfel te trekken.*

*Ten eerste stelt verzoeker vast dat er niets gezegd wordt over zijn langdurig verblijf in Iran, hetzij of men ook hieraan twijfelt of niet; immers, niettegenstaande de vrees inderdaad dient beoordeeld te worden tov Afghanistan, stelt de bestreden beslissing het belang voorop van inzicht te hebben in de landen en plaatsen van verblijf voorafgaandelijk aan de komst naar België, maar klaarblijkelijk wordt dat dan niet besproken in zoverre het over een lang verblijf in Iran gaat.*

*Met betrekking tot het feit dat verzoeker dan correcties aanbracht ivm zijn verblijf in respectievelijk Iran en een zéér kort verblijf in Afghanistan, stelt de bestreden beslissing dat dit ertoe leidt dat er getwijfeld wordt aan zijn recent verblijf in Baghlan, doch verzoeker ziet niet in waarom het inkorten van zijn verblijf in Afghanistan tov zijn eerdere verklaringen er ineens zou toe leiden dat er aan zijn verblijf in Baghlan geen geloof meer zou gehecht worden.*

*Hoe dan ook, het is plausibel dat slechte raadgevers verzoeker ervan overtuigd hadden om een verblijf in Iran korter te doen lijken en/of te verzwijgen en gelet op zijn jonge leeftijd is het ook zéér logisch dat verzoeker dit dan ook in eerste instantie zo verklaarde;*

*Wat wel van belang is, is het feit dat verzoeker tijdens de gehoren op een éénsluitende en duidelijke manier toelichting gaf bij het waarom van die eerdere verklaringen en ook de manier waarop hij ertoe kwam om de waarheid te vertellen. Het is dan ook niet logisch dat hij eens dat hij wist dat het verblijf in Iran geen obstakel diende te vormen, een terugkeer naar Baghlan zou voorhouden, die niet bestaan heeft...*

*Het is wel zo dat een minderjarige die eigenlijk nog geen verantwoordelijkheid kan nemen minstens de tijd en de kans krijgt om zijn verklaringen bij te stellen, zodra hij zich in een klimaat van veiligheid en vertrouwelijkheid weet.*

*Verzoeker verbleef dus slechts 5 à 6 maanden in Afghanistan; verzoeker ging eigenlijk nooit naar school en kan de kalender niet correct gebruiken; in dat licht is het sowieso niet makkelijk om een referentiekader op te bouwen om tijd en ruimte te situeren;*

*Daarbij refereert de bestreden beslissing naar zaai- en oogsttijden van verschillende gewassen, maar verzoeker heeft zelf nooit echt aan landbouw gedaan en kan zich hoogstens een paar zaken herinneren; hij gaf wel aan dat hij de oogst van het graan gezien heeft maar — nog niet die van de rijst; verzoeker gaf trouwens inderdaad aan dat hij wel wat hielp (eten brengen, een beetje irrigeren) maar niet echt op het veld werkte en omtrent de verschillende gewassen was hij niet bepaald heel erg precies; ook het klimaat kan hij in feite niet vergelijken, omdat hij zelfs niet één vol jaar in Baghlan verbleef. Deze conclusie ivm de vertrekdatum uit Afghanistan is dan ook maar op zeer zwakke premissen gestoeld.*

*Verzoeker kon wel antwoorden op concrete vragen ivm de deportatie en de ligging en de omgeving van Baghlan waar hij enkele maanden doorbracht, wat minstens ook even duidelijk wijst op "geloofwaardige verklaringen" ivm zijn herkomst en verblijf; hij kan hierbij wel bevestigen dat hij ongeveer in de lente terugkeerde naar Afghanistan én ongeveer tijdens de herfst Afghanistan opnieuw verliet.*

*De motivering ivm het verbouwen en oogsten van de rijst is trouwens niet gebaseerd op de juiste verklaringen (waarnaar wordt verwezen onder vragen 10-12 van het gehoor dd 14/9) aangezien het handelt over graan- en niet rijst in die vragen....*

*Met betrekking tot zijn "activiteiten" kon verzoeker niet echt precies zijn, omdat hij zoals gezegd niet lang in Afghanistan verbleef en er als vijftienjarige ook niet veel om handen had, nu hij in een klein dorpje verbleef en zijn dagen zo goed en zo kwaad doorbracht als hij kon...*

*De conclusie dat hij er nauwelijks gewoond heeft, voor hij naar Europa kwam is trouwens correct maar de aangevoerde vaststellingen volstaan niet om te stellen dat hij er niet gewoond heeft.*

*Uiteraard is het geen gemakkelijke oefening om op basis van een zo kort verblijf uit te maken of dit met de werkelijkheid strookt, doch er zijn wellicht nog wel enkele concrete gegevens uit de leefwereld van een vijftienjarige (en zijn familie) die dit beeld zouden kunnen scherper stellen; de conclusies die in casu worden getrokken, zijn niettemin onvoldoende onderbouwd, temeer daar het om een minderjarige ongeschoolde jongen gaat.*

*[...]*

*Verzoeker stelt vast dat ook dit onderdeel van de motivering algemeen is en een algemene redenering herhaalt die uiteraard correct is, doch waarbij opnieuw dient opgemerkt te worden dat er geen verdere concrete motivering wordt aangevoerd om zijn verklaringen in twijfel te trekken; de opmerking van verzoeker dat de motivering aldus niet afdoende is, blijft dan ook overeind.*

*Tenslotte, meent verzoeker dat zijn asielaanvraag op haar eigen mérites dient onderzocht te worden en is de verwijzing naar de beslissing inzake zijn neef K.E. geen afdoende argument om zijn asielaanvraag af te wijzen.*

*Om al deze redenen vraagt verzoeker hem alsnog het statuut van vluchteling toe te willen kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek ivm de herkomst van verzoeker;"*

## 2.2. Beoordeling

### 2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij zijn land van herkomst ontvluchtte omwille van de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in een bepaalde regio, zonder zelf concrete en persoonlijke problemen te hebben gekend, op zich niet kan volstaan voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recent verblijf in het district Doshi, provincie Baghlan gelet op (a) zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn verblijf in dit district, (b) zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn vertrek uit dit district naar België, (c) zijn tegenstrijdige verklaringen over hun huis in dit district tijdens hun verblijf in Iran en over zijn activiteiten tijdens zijn verblijf in dit district, en (d) zijn gebrekkige kennis van de zaai- en oogsttijden van rijst in de provincie Baghlan, en (iii) hij geen documenten neerlegt ter staving van zijn identiteit, herkomst, reisweg en/of asielrelaas.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt de motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker opmerkt dat het feit dat in hoofde van zijn neef E.K. eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen niet relevant is voor de beoordeling van zijn eigen asielaanvraag, dient opgemerkt dat dit in de bestreden beslissing slechts voor de volledigheid wordt opgemerkt, doch nergens uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat dit op zich een motief zou zijn in hoofde van verweerder om verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Verder laat verzoeker na *in concreto* te duiden welke persoonlijke problemen hij zou hebben gekend, die volgens hem wel zouden toelaten te besluiten tot de erkenning in zijn hoofde als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie, zonder *in concreto* enig persoonlijk probleem te hebben gekend, op zich onvoldoende is om een dergelijke erkenning te rechtvaardigen.

In welke mate al dan niet geloof wordt gehecht aan verzoekers verblijf in Iran, is verder niet relevant met betrekking tot de beoordeling van verzoekers beweerde verblijf in het district Doshi van de Afghaanse provincie Baghlan. Er wordt in de bestreden beslissing wel terecht opgemerkt dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen over zijn verblijf in Iran en over zijn terugkeer naar Afghanistan afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn (kortstondig) verblijf in Afghanistan. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het advies van “*slechte raadgevers*” aangezien hem er van bij de aanvang van zijn asielpprocedure op gewezen werd dat hij steeds de waarheid dient te vertellen. Zijn minderjarigheid doet hier op zich geen afbreuk aan, temeer daar hij niet dermate jong is dat hij niet over de intellectuele capaciteiten zou beschikken om dergelijk advies correct in te schatten. Voor het overige blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielpprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

Waar verzoeker verder aanvoert dat zijn verblijf in Afghanistan te kortstondig was om de seizoenen te kennen, dient vastgesteld dat ondanks zijn korte verblijf redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker wel degelijk in staat is om een onderscheid te maken tussen de verschillende seizoenen en er de correcte volgorde van kent nu hij ze zelf gebruikt als referentiekader voor zijn situering in de tijd. De bevestiging in onderhavig verzoekschrift dat hij “*ongeveer in de lente terugkeerde naar Afghanistan én ongeveer tijdens de herfst Afghanistan opnieuw verliet*” (de Raad onderlijnt), is dermate vaag dat eens te meer afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De lente en de herfst zijn immers geen kortstondige periodes, zodat het gebruik van het woord “ongeveer” er nogmaals op wijst dat verzoeker geen coherente en duidelijke verklaringen kan afleggen over zijn verblijf in Afghanistan, hoewel dit wel degelijk van hem kan worden verwacht.

Het feit dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Afghanistan niet veel om handen had, zoals hij in onderhavig verzoekschrift aanvoert, maakt dat eens te meer van hem coherente verklaringen kunnen worden verwacht over hetgeen waarmee hij zich dan wel kon bezighouden, *quod non in casu* zoals blijkt uit de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat er “*wellicht nog wel enkele concrete gegevens uit de leefwereld van een vijftienjarige (en zijn familie) [zijn] die dit beeld zouden kunnen scherper stellen*”, laat hij na *in concreto* te duiden welke concrete gegevens dit volgens hem wel zouden zijn.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielaanvraag. Kritiek op het overtollig motief dat verzoekers kennis van de zaai- en oogsttijden van rijst in de provincie Baghlan gebrekkig is, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven – behoudens het motief in verband met de zaai- en oogsttijden van rijst in de provincie Baghlan – vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

### 2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Doshi, provincie Baghlan, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER